

Maria Heliste

LL, erikoistuva lääkäri HYKS ATeK
Töölön sairaala
maria.heliste[at]fimnet.fi

Vesa Kontinen

Päätoimittaja
vesa.kontinen[at]helsinki.fi

Miljoonan kontaktin Jussi Haasio

Oikeasti tämän pitäisi olla video tai ainakin podkasti. Pelkkä teksti paperilla tai ruudulla ei tee oikeutta Juhani Haasion lämpimälle äänelle ja persoonalle. Ansaitusti, reilun 25 vuoden järjestöuran jälkeen Juhani eli Jussi Haasio on juuri valittu SAY:n

kunniajäseneksi. Onneksi iso osa meistä siksi tunteekin Jussin ja osaa kuvitella hänen rennon jutustelunsa ja naurunsa, sillä tuskin kukaan muu kollega on yhtä vahvasti verkostoitunut ympäri Suomea. Suuri osa kontakteista on syntynyt niiden vuosien aikana, jotka Jussi toimi Finnanestin

Juhani ja Kristiina Haasio
Vätsärin erämaassa Inarin
Lapissa.

ilmoitushankkijana sekä kevät- ja syyskokousten näyttelyjärjestäjänä eli vuosina 1990–2015. SAY:n toimintaan Jussi päätyi mukaan perinteistä tietä eli puoliksi määrättyinä: ”Per Rosenberg aikoinaan kysyi ’haluatte varmaan tulla taivamaan lehteä’ ja sitten me suostuttiin, minä ja kaksi muuta apulaislääkärinä, Olli Meretoja ja Tomi Taivainen”, muistelee Jussi. Vuosi oli 1989. ”Parasta järjestötyössä on ollut yhteyksien syntyminen kollegoihin, ylilääkäreihin mutta myös firmojen edustajiin ympäri Suomen. On tullut nähtyä myös monta SAY:n johtokuntaa. Yhteistyö ihmisten kanssa on ollut antoisaa. Monista on tullut ystäviä”, Jussi jatkaa. Mahdollisesti myös Operatiivisten päivien nimi on peräisin Jussin ehdotuksesta, kun SAY:n ja Kirurgiyhdistyksen yhteisille koulutuspäiville piti keksiä nimi. ”No, onhan sitä tullut vähän puuhasteltua”, naurahtaa Jussi tapansa mukaan, vaatimattomasti. Puuhastelun lomassa hän on vuosien varrella kerännyt uskomattoman määrän varoja yhdistyksen toimintaan.

Työuransa Jussi on tehnyt pääosin pääkaupunkiseudulla ja Töölön sairaalassa, jonne hän päätyi ensimmäisen kerran vuonna 1985 valmistuttuaan lääkäriksi vuotta aiemmin. Ensimmäinen kosketus anesthesiologiaan Jussin uralla oli kuitenkin jo vuonna 1980 Lahden kaupungin sairaalassa, jonne squash- ja kurssikaveri oli sopinut kesätyöpaikan. Hän sattui kuitenkin pääsemään myös kirurgialle, joten Jussi päätyi anesthesiologialle, kaverinsa rekrytoimana. Tuolloin Jussi tutustui myös kollega José ”Pepe” Miralleziin. ”Pepe opetti minulle anesthesiologiaa ja minä opetin Pepelle suomea”, naureskelee Jussi. Tästäkin diilistä syntyi nykypäiviin asti kantava ystävyys. Hauskoja tarinoita uran varrelta riittää. Yksi liittyy myös väitöskirjaprojektin alkuun: Töölössä syksyllä 1986 Jussia pyydettiin päivystäessä laittamaan plexus-puudutus ja koska hän ei sitä silloin vielä osannut, hän joutui soittamaan takapäivystäjälleen Per Rosenbergille. Niinpä Rosenberg tuli Kirurgisesta sairaalasta Töölöön, Jussi laittoi onnistuneesti puudutuksen, sai väitöskirjaprojektin ja päätyi toihin Kirurgiseen sairaalaan. Väiteltyään puudutusaiheesta vuonna 1990 Jussi suoritti terveyskeskuspalvelut Anjalan-koskella, josta palasi anesthesiologialle Naistenklinikalle. Siellä työskennellessään hän myös valmistui erikoislääkäriksi vuonna 1992. Vuonna 1993 Jussi kuitenkin palasi Töölöön, kun sinne avautui virka. Myös tutkimusura jatkui, pääosa siitä on

Juhani Haasio
HUS Töölön sairaalan
plastiikkakirurgisessa
leikkaussalissa.
Kuva Jukka Alstela.

tehty yhteistyössä Kari Korttilan ja Rosenbergin kanssa. Kotisairaala on kuitenkin Töölö, mikä tuntuu ymmärrettävältä 20 työvuoden jälkeen. ”Töölössä olen ollut kaikkien anesthesiaylilääkäreiden aikana”, Jussi naurahtaa. Ensimmäiset vuotensa Töölössä Jussi vietti puudutusten parissa, mutta viimeiset 10 vuotta on kulunut neurokirurgian leikkaussaleissa. ”Päädyin sinne ollessani käsikirurgian vastuuanestesiaalääkärinä, mutta koska kävin päivystämässä myös neuron puolella, halusin tehdä siellä jonkin verran päivätöitä”, selittää Jussi. Sinne hän myös jäi ja käy edelleen ajoittain eläkkeeltä käsin. ”Yhteistyö neurokirurgien kanssa on ollut antoisaa, yhteisö on tiivis, meillä on mm. yhteinen kanslia kirurgien kanssa. Yhteistyö on tasaveroista”, perustelee Jussi viihtymistään.

Pepe opetti minulle anesthesiologiaa ja minä opetin Pepelle suomea.

>>

Juhani Haasio
höyryhinaaja
S/S Tursolla
Pietarissa..

Äärimmäisen kohtelias ja hyväntuulinen mies.

Tasaveroisuus, kollegiaalisuus, kohteliaisuus toistuvat Jussin puheessa usein. Ne ovat olleet ohjenuorana myös työuralla. Siten myös kollegat muistelevat Jussia. ”Äärimmäisen kohtelias ja mukava mies, muuta ei voi Jussista sanoa”, toteaa Töölön teho-osastolta Janne Reitala, joka tuntee Jussin koko Töölön uran ajalta. Hän muistelee viettäneensä monta hyvää hetkeä Jussin kanssa, mm. B-leikkausosaston oven raossa pikkusikaria poltellen päivystysten lomassa. ”Silloin kun me vielä poltettiin, kai tämänkin voi siihen haastatteluun laittaa”, nauraa Reitala.

Tekniset laitteet ovat aina kiinnostaneet Jussia, myös työelämässä. ”Olen itse aikoinani opettanut Kreun (Maisniemi) puuduttamaan ja nyt hän voi opettaa minua ultraäänien kanssa, näin ne roolit

vaihtuvat” Jussi naureskelee. Mutta miltä se tuntuu, että alalle tulee uusia nuoria lääkäreitä, jotka saattavat osata jotain enemmän tai paremmin – tai ainakin uudemalla tekniikalla – kuin itse? ”Upeinta tässä työssä on se, että myös nuoremmalta kollegalta voi kysyä, se ei ole arvovaltakysymys. On hienoa, että tulee uusia osaavia kollegoita. Avun pyytäminen ei ole häpeä, tekevähän kirurgitkin usein yhteistyötä leikkauksissa, miksi me emme tekisi? Jokaisella meillä on hieman erilainen osaamisprofiili. Potilaan parhaaksihan me täällä olemme, emme oma egon kasvattamista varten”. Kommentteissa näkyy Jussin vaatimattomuus ja nöyryys työtä kohtaan. Jussi tunnetaan lämpimänä ja poikkeuksellisen sosiaalisena miehenä, jolla on usein pilke silmäkulmassa. Sitä hän on ollut myös erikoistuvan lääkärin silmin seniorilääkärinä. Kysyttäessä terveisiä nuoremmille kollegoille tai alasta haaveileville Jussin ei tarvitse miettiä kauaa: ”Pitää muistaa olla nöyrä, ei luulla osaavansa kaikkea. Tämä homma on tiimityötä.”

Jussi ja Pepe vaeltamassa Espanjassa.

Kun taas puhutaan jaksamisesta, alan raskaudesta ja päivystämisestä Jussi muistelee erään kollegan vuosien takaista kommenttia, ettei töihin ole tultu viihtymään. ”Kyllä töissä saa viihtyä, se on iso osa elämää kuitenkin. Eikä se sulje pois hyvää työntekoa.” Mutta valitsisitko edelleen anestesiatyön? ”Kyllä valitsisin, vaikka tosin vahingossa tänne päädyin silloin 80-luvulla.”

Työuran vastineena Jussilla on aina ollut vahvasti perhe ja harrastukset. Voisi ehkä sanoa, että Jussi on ollut aina perhekeskeinen. ”Kyllä voi myöntää Jussi. ”Perhe on aina ollut etusijalla.” Kuten myös kysyttäessä, jäikö uralla tekemättä jotain, mitä ehkä olisi halunnut. ”Oli suunnitelmassa lähteä Jenkkeihin, mutta valitsin perheen sen sijaan, että olisin lähtenyt yksin.” Eikä se ole harmittanut. Yksi tärkeimpiä harrastuksia tai

Tämä homma on tiimityötä.

oikeammin rakkauksia vuosien mittaan on ollut Lappi ja Lapin luonto, jonne on tehty vaellusreissuja samalla porukalla Olli Erkolan ja Riku Aantaa kanssa 20 vuoden ajan. Sinne on sittemmin rakennettu myös mökki. ”Lapissakin paikalliseen yhteisöön kuulumisen ja siihen sulautuminen on ollut tärkeää, ei vain mökkituristina käyminen”, Jussi kertoo. Viimeiset 10 vuotta Jussi on ollut mukana myös höyrylaivayhdistyksen toiminnassa; Jussi kuuluu edelleen myös höyrylaiva S/S Turson johtokuntaan. Tuoreimpana harrastuksena on ampumaradalla savikiekkojen ampuminen. Erityisen ilahduttavaa on, että harrastus on isän ja tyttären yhteinen. ”Tänään itse asiassa olen menossa pelaamaan squashia, pelikaveruus on kestänyt vuodesta 1976”, naureskelee Jussi. Kaikkia harrastuksia yhdistää se, että niissä ajatukset saa pois töistä, kun keskittyy muuhun. ”Siellä myös tapaa ihmisiä lääkäripiirien ulkopuolelta.”

On täysin ymmärrettävää, miksi Jussi on menestynyt niin järjestö- kuin työelämässään. Toisen haastattelijan kanssa Jussi on ystäväystynyt jo vuosia sitten töiden kautta, toiseen hän tutustui heti tämän ensimmäisenä työpäivänä. Työelämässä tullessaan toivottamaan uuden tulijan tervetulleeksi. Sosiaalisuus ja ystävällisyys, jotka kollegoiden kommentteissa ovat toistuneet, eivät ole liioittelua. Tämäkin pikainen haastattelu työpäivän lomassa venyi kaksituntiseksi rupatteluksi ja tarinaa riittäisi vaikka seuraavaan päivään. Ja kuten sanoin, tämän olisi pitänyt olla videohaastattelu. ■